א) וכריתות דף י. עיין שסן, ב) יכמות עד. תוס' דפרה פ"ד ה"ב, ג) יומא מג: עג., ד) סנהדרין פג:, ד) ת"כ שמיני פרש׳ א הלכה ח – ט, ו) לעיל יד לקמן סח, ז) יבמות ו) לעיל יד לקמן סח, ז) יבמות ער:, ח) פ"א מ"ח, ש) עי מעילה ח., י) חגיגה יה: כ) ועי תרי יומא מג ד"ה לימד, [ט] [ע'לקמן כל נתר' ליש ע"ח], מ) [וע"ע מו' מנהלרין פג: ד"ה איון:

תורה אור השלם

והזה הטהר על הטמא פיוח השלישי וריוח השריטי בַּיוֹם וַהְשְּׁלִישִׁי וּבַּיּוֹם וַה דְּגָדִיוֹ וְרָחַץ בַּמַּיִם דְּגָדִיוֹ וְרָחַץ בַּמַּיִם במדבר יט, יט בתרבר יט, יט, יט, יַחָגְרָהָ אָהָרן. 2 וּבְנָיוֹ וְתָבַשׁתּ לֹּדֹר וְיָהֵוֹ זְיָ אֹנְים הְּבָּטְ הַוֹּרְ לְּהָפּ מִנְּבְּעת וְהְיָתָה לְהָם בְּהָנָה לְחָפֶת עוֹלְם וְמַלְּאֹתְ יִד אַהֲרֹן וְיֵד בְּנְיו: שמות כט, ט שמות כט, ט

3. יַיִּן וְשֵׁכָּר אַל תֵּשְׁתְּ אַתָּה וּבְנֵיךְ אִתְּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תְמָתוּ חֻקַּת עוֹלְם מוֹעֵד וְלֹא תְמָתוּ חֻקָּת עוֹלְם הַחל ובין הַטַּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר: ויקרא י, י

הגהות הב"ח

(מ) גמ' דהן פרשה הלכך טבול יום דנבלה וטמא שרן דקילי כל"ל: (3) רש"י ד"ה כשרה וכי ומין מונן ומחוסר כפורים מסור בס: (3) ד"ה טוממה וכי ססור בה: (ג) ד"ה טומסה וכו׳ ונבלה אתו כל"ל ותיבת ומגע נמחק: (ד) ד"ח והימה וכו׳ בהונה כנ"ל ואות ל' נמחה:

ליקוטים

בזמו שבגדיהם טליהם כהונתם ה רו'. דע דדרר זה עצמו יש דוולת הבגדים אינו נחשב כהן . וכדדרשי׳ בזבחים דף כ״ד ע״ב ובכמה דוכתי הכהן בכיהונו ופירש"י שיהיה לבוש בגדי יע״ש בזבחים דף י״ז ע״ב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם שבגיהם עליהם אין כהונתם עליהם, ועוד שם דף כ"ד ע"א תוד"ה הואיל שכתבו דבגדי כהונה מקדשים את הכהן לעבוד עבודה ע"ש. ומה שכהן העובד מחוסר בגדים פוסל את העבודה איננו מפאת שהעבודה בעצמותה נצרכת לבגדים, רק מפאת שבלת זכגדים אין הכהן נחשב לכהן העובד העבודה מפאת שעבדה זר, או יילמא העבודה בעצמותה נצרכת ג״כ אל הבגדים וכמו שהם מכשירי כהן כן המה ג״כ מכשירי עבודה. ועיין זבחים דף פ״ח ע״ב יבגדי כהונה מכפרים עש"ה, יא״כ י״ל שכח הכפרה שלהם מסייע לכפרת הקרבן ועבודת הקרבן בעצמותה נצרכת אל הבגדים. וקצת ראיה לזה בעבודות . כאכילת תרומה ונשיאת כפים כמכילת תרומה ונשיאת כפים וכיוצא דאין צריך שיהיה הכהן לבוש בס בגדי כהונה, א"כ חזינן דנחשב הכהן לכהן גם כלי הבגדים, וא"כ על כרחך דעבודות שבמקדש מפאת דעבודות שבמקדש מפאת מעלתם הן הם הנצרכות לבגדים. ואולם זה אינו דא"כ אין יתפונטו כל הגך דוכתי דמפורש בם דהכהן אינו נחשב כהן בלתי הבגדים, ועל כרחך צ"ל דעבודות שבמקדש מפאת מעלתם צריכים . כהז מקודש יותר דהיינו שיהיה כאילו עבדה זר, אבל העבודה

קסבר. רבה דדרשה להאי שמעתא למימר דכולהו לריכי: מחוסר כפורים דוב כוב. ה"ה למלורע אלא חד מנייהו נקט. מחוסר כפורים דוב כוב דמי לענין קדשים שלא הותר אללו ח הוה ח ליה כאילו לא טבל ואם אכלו ז חייב כרת או אם נגע בהו טמאן למנות בהן ראשון ושני

לכך לא קלשה טומאה חו אצל קדשים כלל: שרפה אונן כו'. בפרה אדומה קאי: כשרה. דקדשי בדק הבית היא י ואין אונן (כ) אסור בה דלא כתיבי הנך קראי אלא בקדשי מזבח: **כוב דמי**. והוה ליה טמא וקרא כתיב איש טהור: לאו כוב דמי. וה"ל כטבול יום דקיימא [לן] דכשר בפרה: לא דל"ע כוב דמי. ולענין יו שאר קדשים שטבול יום אסור בהו הוה מחוסר כפורים דוב חמור מטבול יום דשאר טומאות שאין טעונות כפרה: והכא. גבי פרה בהאי קרא קמיפלגי והזה הטהור על הטמא טהור כל דהוא משמע דהא קרא יתירא הוא דכתיב לעיל מיניה ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והוה ליה למכתב והזה על הטמא לימד על טבול יום שכשר בפרה דאשכחן " טבול יום דאיקרי טהור למעשר דכתיב ורחץ במים וטהר: מר סבר טומאה דכל התורה. ת"ק סבר האי טבול יום דאכשר בה קרא אטבול יום דכל הטומאות שבתורה קחים וחף טבול יום דוב שהוא מחוסר כפורים: טומאה דאותה פרשה. והיינו דמת. טבול יום דטומאת מת אכשר בה או הלכך טבול יום של שחר טומחות דמגע ומשא כגון שרץ ונבילה (ג) ומגע [זב] אתי להכשירא מטבול יום דמת מק"ו ומה טבול יום [דמת] דטומאת

שבעה כשר טבול יום דטומחת ערב לח

כ"ש אבל מחוסר כפורים בן כו": והיפה להם. הלבישה הזאת (ד) לכהונה אלמא כהונתן תלויה בבגדיהן ואי לא הוו להו זרים ובזר אשכחן דמחיל עבודה [לעיל טו:]: ובין החול. עבודה שאתה עובד בשכרות קרויה חול: קסבר רבה מחוםר כפורים דוב כזב דמי. הכי נמי אית ליה פרק שני דכריתות (דף י.) ופירש בקונט׳ לענין קדשים שלא הותר אללן הוה ח ליה כאילו לא טבל ואם אכלן חייב כרת או אם נגע בהן טמאן למנות בהן ראשון ושני וקשה לפירושו דאם כן למ״ד לאו כזב דמי

קסבר ∂מחוסר כפורים דזב כזב דמי ומחוסר או כפורים דזב כזב דמי תנאי היא ידתניא שרפה אוגן ומחוסר כפורים "כשרה יוסף הבבלי אומר אוגן כשרה מחוםר כפורים פסולה מאי לאו בהא קמיפלגי מר סבר מחוסר כפורים דזב כזב דמי ומר סבר ילאו כזב דמי לא דכולי עלמא כזב דמי והכא בהאם קמיפלגי דכתיב והזה המהור מככלל שהוא ממא ילימד על מבול יום שכשר בפרה מר סבר טומאה דכל התורה כולה שומר סבר מומאה דהך פרשה הלכך (מ) אונן ומבול יום דממא שרץ דקילי אתו בקל וחומר מטבול יום דמת אבל מחוסר כפורים דוב דחמיר שכן מומאה יוצאה עליו מגופו לא: מחוסר בגדים: מנלן סאמר רבי אבוה אמר רבי יוחנן וממו בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר קרא יוחגרת אותם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעות והיתה להם כהונה לחקת עולם יבזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והא מהכא נפקא מהתם נפקא דתניא סמנין לשתויי יין השאם עבד ח חילל תלמוד לומר ניין ושכר אל תשת וגו' יולהבדיל בין הקודש ובין החול מחוםר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים מנין ושני לקדש תימה בו הלא טבול יום אין

לים ביה כרם ובריש מחכם כלים חנו בהדיא דמחוסר כפורים שנכנם למהדש חייב דתנן חי עורת ישראל מקודשת ממנה שאין מחוסר כפורים נכנס לשם וחייב חטאת וכן בההיא דפרק אלו הן הגולין (מכות דף ח:) ושלשה מינין ומיר מה.) טמא יהיה לרבות טבול יום טוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים ובהקומן רבה (מנחות דף כז:) מחוסר כפרה שנכנס לפנים ממחילתו לעזרה בשוגג חייב חטאת במזיד ענוש כרת ואיתקש קודש למקדש בהערל (יבמות עה.) ובמכות ודף יד:ן ובשבועות (דף ו.) ודוחק לומר דכל הני אמיין כמאן דאמר מחוסר כפורים דוב כוב דמי ועוד דבההיא סוגיא דנזיר וטמא פוז יהיה לרבות טבול יום דכ"ע מחוסר כפורים דזב לאו כזב דמי ואפילו הכי מרבה התם כרת למקדש במחוסר כפורים ומיהו פלוגמא דאמוראי איכא ריש פ' כל הפסולין (לקמן דף לב: לג:) אית דאמרי הא דאיתקש קודש למקדש היינו אפילו לכרת דביאה במקלת שמה ביאה כמו נגיעה ואית דאמרי לענין מלקות דוקא איתמר ומוקי לה בכל קדש לא מגע אוהרה לנוגע לקודש דליכא אלא לאו אע"ג דאל המקדש לא תבא הוי בכרת ועוד מה שפי' בקונטרם לענין למנות בו ראשון

מונין בו ראשון ושני ש לטומאה יו דוכ"ש מחוסר כפורים] ועוד הא תנן במסכת מעילה (דף ח.) חטאת העוף כו' הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ודייק בגמ' ליפסל אין לטמויי לא ורבינו תם היה אומר דלא נקט פסול במחוסר כפורים אלא אגב טבול יום והקשה לו הרב רבינו חיים מהא דבסוטה פרק כשם נדף

מט:ן אמרי׳ מנין לרביעי בקודש שהוא פסול ומה מחוסר כפורים שמותר בתרומה פסול בקודש משמע פסול אין טמא לא ועוד אי מונין בו ראשון ושני א״כ יעשה רביעי חמישי בקודש מק״ו ומיהו יש לומר בזה דחמישי אין ללמוד דמן הדין הוה יה למימר דיו כתרומה אי לאו משום דמפרך ק״ו ודי לנו במעלה אחת יותר מתרומה שיעשה רביעי ומיהו עוד קשה מהא דתנן בפ' בתרא דנדה (דף עא:) היושבת על דם טוהר (היתה) מערה מים לפסח חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים ומוקי לה בגמ' כאבא שאול דאמר טבול יום תחלה לקודש משמע אבל לרבנן לא יש ודוחק לומר דכולהו ההיא דמעילה ודסוטה ורבנן דאבא שאול סברי כמ"ד מחוסר כפורים דוב לאו כוב דמי ° ומפרש הרב ר' חיים דנפקא מינה לענין פסח הבא בטומאה דתנן בו (פסמים דף זה:) לא יאכלו ממנו זבין וזבות דלמ"ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי אין שוחטין וזורקין עליו דלא אישתראי בצבור אלא טמא מח וה״ה טמא שרץ דאין טומאה יולאה מגופו בק״ו ממח כדאיחא לקמן ומ״ד לאו כוב דמי שוחטין והכי מוכח בהדיא בפרק שני דכריתות (דף י.) ועוד דנפקא מינה לענין טומאה דחוייה בלבור כאו (לקמן דף לב:): שרפה אוגן ומחוסר כפורים כשרה. פי' בקונט' דפרה קדשי בדק הבית היא וקשה דמ"ת אים בה כל פסולין שבקרבן כגון בי שלא לשמה דאמר בהקומך רבה (מנחת ה:) ושבע הזאות שבפרה שעשאן שלא לשמן פסולות ונפקא לן בסיפרי משום דחטאת קרייה רחמנא ומהאי טעמא נמי אמרינן בפ״ק דחולין (דף יא.) דטרפות פוסל בה ונראה דהיינו טעמא 🖾 הכא משום דטבול יום כשר בפרה ואתי אונן ומחוסר כפורים בק"ו מטבול יום שאסור בנגיעת מרומה ומותר בפרה כיו ולמ״ד מחוסר כפורים דזב כזב דמי לא אתי בק״ו דמה לטבול יום דמח שמותר לאכול בפסח הבא בטומאה מה שאין כן במחוסר כפורים 🖘 והאי דטבול יום כשר מן החורה אפשר דמדרבנן פסול דהא אמרינן 🤊 דאפי׳ בגדי אוכלי קודש מדרס לחטאת כל שכן טבול יום והא [דאמרי במסכת פרה (פ"ג מ"ז) מטמאין היו כהן השורף את הפרה להוליא מלבן של לדוקים שאמרו] במעורבי שמש היתה נעשית לאו היינו טבול יום ממש אלא אחיו הכהנים היו מניחין ידיהם על ראשו ומאותה נגיעה היה טבול יום כדתניא בתוספתא ואיכא בהו בו היכרא ללדוקים ועוד יש לפרש דטבול יום ממש היה כשר בה והא דבגדי אוכלי קודש מדרם לחטאת משום היסח הדעת דשאר טומאות: והוה המהור. ואף על גב דהואת מי חטאת כשרה בזר ושרפה פסול מכל מקום יליף שרפה מהואה י:

אונן ומבול יום של ממא שרץ דקילי אתו מק"ו ממבול יום דמת. ואין להקשות מה לטבול יום שכן מותר במעשר מה שאין כן באונן דמנגיעה ילפינן כדאמר בפ׳ הערל (יכמות עב:) ערל שהזה הזאתו כשרה מידי דהוה אטבול יום שאע"פ שאסור בתרומה כשר בפרה ופריך מה לטבול יום שכן מותר במעשר ומשני אטו אנן לאכילה קאמרינן לנגיעה קאמרינן ומה טבול יום שאסור בנגיעה דמרומה מותר בפרה ערל שמותר בנגיעה דתרומה אינו דין שמותר בפרה וה"נ ילפינן אונן וא"ת מחוסר כפורים ובעל מום יוכיחו שמותרין בתרומה ואסורין בפרה אף אני אביא ערל ואונן ומיהו אאונן לא קשיא דמה להנך שכן לא הותרו מכללן תאמר באונן שהותר מכללו אצל כ"ג אבל אערל קשה ונראה לי דמה למחוסר כפורים שאסור ליגע בקדשים אבל ערל ואונן מוחרין אבל מבעל מום קשה. ברו"ך. ועוד מה לטבול יום שכן אינו מחוסר מעשה תאמר בערל: ⁶ אין בגריהם עליהן אין בהוגתן עליהם. מהכא ילפינן מיתה בפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג:) דקאמר אין בגדיהם עליהם הוו להו זרים ואמר מר זר ששימש במיחה והקשה הרב רבי יעקב מאורלינש והא מיחה כתיבא בהדיא בי בפרשת ואתה תלוה ושמות כחן ותירץ דאף על גב דכולהו בגדים כתיבי התם מכל מקום מיתה אמכנסיים דוקא כתיבא כדמשמע פשטא דקרא וקרא דוחגרת דכמיב בפרשה שאחריה דדרשינן מינה דאין בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהם איצטריך לשאר בגדים ומיניה לא הוה ילפינן מכנסיים דמכנסיים לא כתיבי התם ועוד יש לומר דקרא דוחגרת לריך לחילול עבודה דמקרי זר ש. ברו״ך:

בעצמותה אכתי אפשר דאינה נצוכת לבגדים. ואי נימא דרק הכהו הוא הנצרר לבגדים לשיהיה כהו ראוי לעבודה. אבל העבודה אינה צריכה להם. א"כ שפיר משכחת שיעבוד כהו הדיוט עבודת כה"ג בארבעה ואעפ"כ אינו מחוסר בגדים כיוו :(ב"ט. עע"ש)

ב א מיי׳ פ״ד מהל׳ פרה אדומה הלכה יד: ב מיי' פרק ג מהלכות ביאת מקדש הלכה ט וע"ש ֿיג ב בכ"מ ופי"ח מהל' פסה"מ הלכה יד:

יד ג מיי פ"א מהלכות פרה אדומה הלכה יג: שו ד מיי פ"י מהלכות כלי המקדש הלכה ד: שו ד מיי פ"א מהלי ביאת מקדש הל'א ופ"ע שם מקדע הל'א ופ"ע שם

גליון הש"ם

נמ' ומ"ם מומאה דהד פרשה. גם וכים שומאה דהן שישה. עיין יומל לף (ז ע"ל) [ג ע"כ] מוס' ל"ה ריכ"צ: תום' ד"ה קסבר וכו' ומפרש הר"ר חיים. עי' יבמות דף ז ע"ב תוד"ה

מוסף רש"י

מחוסר כפורים פסולה. דכיוו מחוסר בפורים פסודה. דכיון דמחוסר מעשה הוא, עדיין טומאה עליו ולא קרינא ביה טהור (יבמות עד.) והזה הטהור. שטהלמי לך כאן מכלל שהוא טמא לדבר אחר, כגון טבול יום שטמא לתרומה, דאי פידן פפול ממש לישתוק קרא מיניה ואנא ידענא דטמא אסור ואשכחן טבול יום דמיקרי טהור וחסבכקן טפור יום דמיקרי טהור לכתיב ורחץ במים וטהר (שב ב. ב. במכלל שהוא טמא. שיולם מכלל טומאה (יומא מג:) ומטר בה. יש שמטין בדבר להכריע ולומר, שר' [אלעור ב"ר שמעון] למל (עפ"י שבת קא.):

שינויי נוסחאות

א] לימא מחוסר כנ"ל (ש"m): אן ליכא מחומר לנייל (שינו).
ב] בהאי קרא וכו׳ הטהור על
הטמא טהור מכלל (כתה״י וכן
ברש״י): גן אבהו (כ״ה בסנהדרין
ברש״י: ברש״י): גן אבהו (כ״ה בסנהדרין
ברש״י: ברש״י: ברש״י הללו (כי"צ): הן אצלן (כי"י): ו] ל"ל והוה ליה (ש"מ). [וכתום׳ סגים השימו דהויילן: ז'ן אכלן
(בתחיי): ז'ן טופאתו (בייי):
מ'ן לענרן (ישיח): יז'ן בה סק"ד
קאמר (ישיח): יז'ן בה סק"ד
(מ'חן נשייה): יז'ן בה סק"ד
ב'ן מלשון (קדיא מממע דלל סוס
נדלס ביני סב"מ בנמלל לונן (קדיא ופחיק).
נדליני סב"מ בנמלל לונן (קדיא ופחיק).
נדליני סב"מ בנמלל לונן (קדיא פחיק).
נדליני סב"מ בנמלל לונן (קדיא פחיק).
נדליני סב"מ בנמלל מונן סב"מ"מ"מ"כ.
נדליני מנייל בפורים לא כל"ל. ומיבה
ברי נולמו (שמברי): יד'ן חייב הגיה הש"מ דהו"ל]: ז] אכלן כו' נמסק (שמכ"י): יד] חייב כרת (ש"מ צ"ק), נ"ל חייב חטאת (רא"ט): מו] 5"ל דטמא (רא"ט): מו] גי' ל"ק תימה הלא מחוסו כפורים אין מונין בו ראשון ושני לטומאה כדתנו במסכת ושני לטומאה כדתנן במסכת כר׳. ועי' טה"ק ותלחי"ט: יוֹן נ"ל לתרומה (גליוו): יחֹן נ"ל הו"ל (מהר"ם שריף): ישֹן בעתכ"י נוסף אלמא טבול יום דיולדת נוסף אלמא טבול יום דיולדת לא מנינן בו ראשון ושני וכ״ש ין ב. כפורים: כן דתנן פסח ממנו דלא אישתראי בצבור וכו' ולמ"ד לאו כזב דמי יאכלו ממנו והכי מוכח בהדיא אבער כונה הוכי במית נוסף כרי כליל (ציק): כא] גש"מ נוסף דאם הן טמאי מתים עושין בטומאה ואם הם זבים נדחים לשני: כב] גש"מ הגיה כגון שרפה שלא לשמה: כגן ס״ח טעמא משום דילפינן מק"ו דטבול יום פסול בתרומה כשר בפרה כדבסמוך כ״ש אונן ש״מ): כד] נשמכ״י נוסף כ״ש אונן ומחוסר כפורים שכשרים אונן ומחוסר כפורים שכשרים בתרומה וכשרים בפרה: כה] כפורים סק"ד ומה"ד לימד על טבול יום שכשר בפרה. האי טבול יום דכשר כו' כל"ל (צ"ק וח"ב). ולהש"מ הד"א ול"ל ושמא אע"ג דטבול וכו': כו] ל"ל בהכי (ש"מ): כז] בהדיא